

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИЦИЈУ БЕЗБЕДНОСТИ И АДМИНИСТРАЦИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ И ОПШТИНСКИХ ВЛАСТИ

УРЕЂУЈЕ ОДБОР МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је 3. ов. м. у 6 часова по подне удостојити Својом високом посетом уредништво и атеље „Полицијског Гласника.“ Његово је Величанство са највећим интересовањем прегледало сва одељења и припреме за антропометријско одељење — Бертилонаж.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити и то:

Указом од 27. јуна 1903. године.

за члана прве класе Управе вароши Београда Стевана Ј. Гудовића, помоћника прве класе начелства округа врањског, по потреби службе;

за начелника прве класе среза зајечарског, Димитрија Павловића, начелника средњег у пензији;

за начелника прве класе среза рамског, Јована П. Радовића, начелника исте класе среза жичког, по потреби службе;

за начелника прве класе среза власотиначког, Градимира Ђуровића, начелника исте класе среза пољаничког, по потреби службе;

за начелника прве класе среза трнавског, Петра Јелића, начелника исте класе среза таковског, по потреби службе;

за начелника прве класе среза гужанског, Милана Симића, средњег начелника у пензији;

за начелника прве класе среза посавског, округа ваљевског, Тому Миленковића, начелника средњег у пензији;

за начелника прве класе среза расинског, Станоја Миленковића, начелника исте класе среза мачванског, по потреби службе;

за начелника друге класе среза бољевачког, Михаила А. Стевановића, начелника исте класе среза крагујевачког, по потреби службе;

за начелника друге класе среза беличког, Тодора Љ. Поповића, порезника прве класе београдског пореског одељења, по потреби службе;

за начелника друге класе среза деспотовачког, Уроша Ломовића, бившег средњег начелника;

за начелника друге класе среза трстеничког, Николу Милосављевића, начелника средњег у пензији;

за начелника друге класе среза пољаничког, Глигорија Димитријевића, начелника исте класе среза власотиначког, по потреби службе;

за начелника треће класе среза тимочког, Станоја Д. Петковића, начелника средњег у пензији;

за начелника треће класе среза заглавског, Драгољуба Марковића, секретара друге класе начелства пиротског;

за начелника треће класе среза драгачевског, Милана Радмиловића, секретара прве класе начелства округа чачанског, по потреби службе;

за начелника треће класе среза параћинског, Драгољуба Миливојевића, бившег средњег начелника;

за начелника треће класе среза ресавског, Милана Ценића, писара прве класе истог среза;

за начелника треће класе среза темнићског, Андрију Станковића, писара прве класе истог среза;

за начелника треће класе среза пожаревачког, Владимира Максимовића, писара прве класе истог среза;

за начелника треће класе среза моравског, округа пожаревачког, Богољуба Вучићевића, писара прве класе Касационог Суда;

за начелника треће класе среза бањског, Тодора Стошића, писара прве класе алексиначког првостепеног суда;

за начелника треће класе среза моравичког, Ђорђа Луковића, секретара друге класе начелства округа ужичког;

за начелника треће класе среза азбуковачког, Божидара Ђурића, писара прве класе среза мачванског;

за начелника треће класе среза космајског, Радојицу В. Тутуновића, секретара прве класе начелства округа београдског, по потреби службе;

за начелника треће класе среза подгорског, Марка Ђурашковића, секретара прве класе начелства округа ваљевског, по потреби службе;

за начелника треће класе среза поречког, Милорада Бресјанца, начелника исте класе среза кључког, по потреби службе;

за начелника треће класе среза кључког, Сретена Јовановића, ванредног секретара друге класе начелства округа крајинског, и вршиоца дужности начелника среза поречког;

за начелника треће класе среза неготинског, Арсенија Шуменковића, секретара прве класе начелства округа крајинског, по потреби службе;

за начелника треће класе среза масуричког, Илију Ђуричића, секретара првостепеног пожаревачког суда;

за начелника треће класе среза пчињског, Димитрија Михаиловића, писара прве класе среза лужничког;

за начелника треће класе среза добричког, Живојина Будимировића, чиновника Управе Фондова;

за начелника треће класе среза косаничког, Јована Леовца, начелника исте класе среза студеничког, по потреби службе;

за начелника треће класе среза студеничког, Милана Лазића, порезника друге класе крушевачког пореског одељења, по потреби службе;

за начелника треће класе среза прокупачког, Станоја Р. Бељића, начелника исте класе среза пожешког, по потреби службе;

за начелника треће класе среза пожешког, Милорада Вујичића, секретара прве класе начелства округа топличког, по потреби службе;

за начелника треће класе среза таковског, Љубомира Илића, писара прве класе среза параћинског;

за начелника треће класе среза ужичког, Љубомира Станковића, секретара друге класе начелства округа рудничког;

за начелника треће класе среза лепеничког, Милана Антића, писара прве класе смедеревског првостепеног суда;

за начелника треће класе среза подунавског, Антонија Вилдовића, писара прве класе првостепеног смедеревског суда;

за начелника треће класе среза лесковачког, Милана Бранковића, писара прве класе среза беличког;

за начелника треће класе среза крагујевачког, Севера Милутиновића, секретара друге класе начелства округа крагујевачког;

за начелника треће класе среза рачанског, Живана Станковића, писара прве класе истог среза;

за начелника треће класе среза колубарског, округа ваљевског, Тихомића Костића, секретара прве класе првостепеног зајечарског суда;

за вршиоца дужности начелника среза млавског, у рангу средњег писара прве класе, Василија Лазаревића, писара друге класе истог среза;

за вршиоца дужности начелника среза хомољског, у рангу средњег писара прве класе, Николу Ванића, писара друге класе среза жичког;

за привременог начелника треће класе среза моравског, округа нишког, Светомира Радовића, писара прве класе среза врачарског.

за начелника прве класе среза орашког, Андру Врчевића, рачуноиспитача Главне Контроле;

за начелника прве класе среза колубарског, округа београдског, Милана Надашковића, начелника исте класе среза орашког, — по потреби службе;

за начелника прве класе среза јадранског, Живојина Кретића, среског начелника у пензији;

за начелника прве класе среза нишавског, Властимира Максимовића, начелника исте класе среза ресавског, по потреби службе;

за начелника друге класе среза жичког, Владимира Ракића, начелника исте класе среза беличког, по потреби службе;

за начелника треће класе среза ражањског, Петра Поповића, начелника исте класе среза трстеничког, по потреби службе;

за начелника треће класе среза качерског, Љубомира Убавкића, начелника исте класе среза бољевачког, по потреби службе;

за начелника треће класе среза златиборског, Лазара Томића, писара прве класе среза трнавског;

за начелника треће класе среза мачванског, Витомира Васића, начелника исте класе среза параћинског, по потреби службе;

за начелника треће класе среза посавског, округа београдског, Милана Струнцилића, писара прве класе Касационог Суда;

за начелника треће класе среза ваљевског, Крсту Радовановића, писара прве класе ваљевског првостепеног суда;

за начелника треће класе среза рађевског, Љубомира Михаиловића, начелника исте класе среза посаво-тамнавског, по потреби службе;

за начелника треће класе среза посаво-тамнавског, Анту Ивковића, начелника исте класе среза рађевског, по потреби службе;

за помоћника прве класе начелства округа нишког, Ђорђа Стојановића, помоћника исте класе начелства округа ваљевског, по потреби службе;

за вршиоца дужности начелника среза сврљишког, у рангу среског писара прве класе, Манојла Лазаревића, писара друге класе среза параћинског.

за вршиоца дужности помоћника начелства округа ваљевског, у рангу секретара министарства унутрашњих дела четврте класе, Тихомира Денића, ванредног секретара четврте класе истог министарства и вршиоца дужности члана Управе вароши Београда, по потреби службе;

за секретара прве класе начелства округа београдског, Андру Дим. Динића, секретара исте класе начелства округа подринског, по потреби службе;

за секретара друге класе начелства округа крајинског, Димитрија Ђорђевића, секретара исте класе начелства округа смеревског, по потреби службе;

за секретара друге класе начелства округа пиротског, Милана Трпковића, секретара друге класе начелства округа пожаревачког, по потреби службе; и

за секретара прве класе начелства округа крагујевачког, Божидара Божића, комесара полицијског у Митровици, у рангу среског начелника треће класе, по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, ПМ 15181 27. јуна, 1903. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I. на предлог Министра унутрашњих дела решено је:

да се Димитрије Ђорђевић, помоћник прве класе начелства округа нишког, на основу тачке 2. §. 69. закона о чиновницима грађанског реда, стави у стање покоја с пенсијом, која му припада по годинама службе.

да се Петар Марковић, члан прве класе Управе вароши Београда, на основу §. 70. закона о чиновницима грађанског реда, — стави у стање покоја с пенсијом, која му по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, ПМ 15184 27. јуна 1903. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је да се:

Јеврем Д. Магацић, начелник прве класе среза посавског, округа београдског;

Светозар Грковић, начелник прве класе среза колубарског, округа београдског;

Михаило Петровић, начелник прве класе среза колубарског, округа ваљевског;

Стеван Максимовић, начелник прве класе среза масуричког;

Светозар Савић, начелник прве класе среза расинског;

Милош Китановић, начелник прве класе среза јадранског;

Стеван Михаиловић, начелник прве класе среза млавског;

Марко Недељковић, начелник прве класе среза хомољског;

Милан Митровић, начелник прве класе среза подунавског;

Данило Херкаловић, начелник прве класе среза добричког;

Михаило Вуксановић, начелник прве класе среза гужанског;

Јеремија Пљевљакушић, начелник прве класе среза ужичког;

Ђорђе Павловић, начелник прве класе среза трнавског; Глигорије Белопавловић, начелник прве класе среза ражањског;

Глигорије Поповић, начелник друге класе среза посавског, округа ваљевског;

Деспот Бацовић, начелник друге класе среза пчињског;

Коста Гератовић, начелник друге класе среза лепеничког;

Благоје Кулић, начелник друге класе среза неготинског;

Божидар Ристић, начелник друге класе среза бањског;

Ђорђе Недељковић, начелник друге класе среза моравског, округа нишког;

Спира Станковић, начелник друге класе среза нишавског;

Михаило Гачић, начелник друге класе среза качерског;

Никола Јовановић, начелник друге класе среза косаничког;

Михаило Тодоровић, начелник друге класе среза ваљевског;

Зарија Х. Арсић, начелник друге класе среза прокупачког;

Цветко Јањић, начелник друге класе среза златиборског;

Коста Срећковић, начелник друге класе среза драгачевског;

Неша Зековић, начелник друге класе среза пожаревачког;

Танасије Кнежевић, начелник треће класе среза деспотовачког;

Василије Стојиљковић, начелник треће класе среза сврљишког;

Сава Стевановић, начелник треће класе среза моравског, округа пожаревачког;

Филип Павловић, начелник треће класе среза заглавског;

Алекса Спасојевић, начелник треће класе среза тимочког; и

Милорад Томић, ванредни секретар друге класе начелства округа подринског, и вршилац дужности начелника среза азбучковачког, — на основу §. 70 закона о чиновницима грађанског реда, — ставе у стање покоја с пенсијом, која им припада по годинама службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 27. јуна 19180. год. ПМ 15180 у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је да се:

Владимир Николић, начелник треће класе среза подгорског;

Милан Радојковић, ванредни секретар друге класе начелства округа београдског и вршилац дужности начелника среза космајског;

Светозар Величковић, начелник треће класе среза лесковачког;

Гаврило Пантелић, начелник треће класе среза темнишког;

Живојин Ружић, начелник треће класе среза рамског;

Владислав Богдановић, начелник треће класе среза моравичког, — на основу §. 76. закона о чиновницима грађанског реда, — у интересу државне службе из ове отпуста.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, ПМ 15183 27. јуна 1903. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу тачке 9. члана 144. Устава одобрено је решење Државног Савета од 20. маја ове године Бр. 2726, које гласи:

да се Милан Вијатовић, учитељ музике и певања гимназије „Кнеза Милоша Великог“, родом из Вршца у Аустро-Угарској, а поданик бугарски, по молби својој прими у српско поданство, изузетно од §. 44. грађанског закона, као дојакосњи српски заштићеник.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, ПМ 15385 28. јуна, 1903. год. у Београду.

Указом од 27. јуна 1903. год. решено је: да се Василије Војиновић, начелник треће класе среза лужничког, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, — стави у стање покоја, с пенсијом, која му по годинама службе припада.

Указом од 1. јула 1903. год. постављени су:

за начелника прве класе среза лепеничког, округа крагујевачког, Властимира Максимовића, начелника исте класе среза нишавског, округа пиротског;

за начелника треће класе среза ресавског, округа моравског, Владимира Максимовића, начелника исте класе среза пожаревачког, округа пожаревачког;

за начелника треће класе среза пожаревачког, округа пожаревачког, Милана Ценића, начелника исте класе среза ресавског, округа моравског;

за начелника треће класе среза нишавског, округа пиротског, Милана Антића, начелника исте класе среза лепеничког, округа крагујевачког, — сву четворицу по потреби службе;

за начелника треће класе среза лужничког, округа пиротског, Светислава Мишића, писара прве класе среза посавског, округа београдског; и

за начелника треће класе среза деспотовачког, округа моравског, Радивоја Јовановића, чиновника Главне Контроле.

Указом од 1. јула 1903. год. решено је да се:

Урошу Ломовићу, начелнику друге класе среза деспотовачког; и

Михаилу Стојиљковићу, начелнику треће класе среза лужничког, — уваже оставке, које су на државну службу поднели.

Указом од 1. јула 1903. год. решено је да се:

Драгољуб Јанчић, писар прве класе среза колубарског, округа београдског;

Васа Ђема, писар прве класе управе вароши Београда;

Витомир Јовановић, писар прве класе среза крагујевачког;

Стеван Бошковић, писар прве класе среза грузанског;

Љубомир Јосифовић, писар прве класе среза моравског, округа пожаревачког;

Никола Вујић, писар прве класе среза косаничког; и

Радован Вучевић, писар прве класе среза јасеничког, округа крагујевачког, — на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, — ставе у стање покоја, с пенсијом, која им припада по годинама службе.

Указом од 1. јула 1903. год. решено је да се:

Сретен Брзак, комесар полицијски у Радујевцу у рангу секретара начелства друге класе;

Коста Кановић, писар прве класе среза врачарског;

Михаило Димитријевић, писар прве класе министарства унутрашњих дела;

Мирко Гавриловић, ванредни писар прве класе начелства округа ужичког и вршилац дужности писара среза ужичког;

Ђорђе Цветковић, писар друге класе среза пожаревачког;

Коста С. Младеновић, ванредни писар друге класе начелства округа врањског и вршилац дужности писара среза масуричког;

Стојан Бабић, ванредни писар друге класе начелства округа ваљевског и вршилац дужности писара среза колубарског, истог округа;

Стеван П. Марјановић, писар друге класе среза јабланичког;

Стеван Божидарац, ванредни писар друге класе начелства округа врањског и вршилац дужности писара среза лесковачког;

Илија Атанацковић, ванредни писар прве класе начелства округа крајинског и вршилац дужности писара среза брзопаланачког;

Јован А. Симић, ванредни писар прве класе начелства округа крајинског и вршилац дужности писара среза неготинског;

Михаило Ст. Богдановић, ванредни писар друге класе начелства округа крајинског и вршилац дужности писара среза поречког;

Обрад Спајић, писар друге класе начелства округа моравског;

Светислав Катић, ванредни писар прве класе начелства округа моравског и вршилац дужности писара среза темнишког;

Велисав Ашковић, писар друге класе среза алексиначког;

Душан Јанчић, писар друге класе среза масуричког;

Димитрије Лукић, писар друге класе среза моравског, округа нишког;

Милорад Крапчевић, ванредни писар прве класе начелства округа нишког и вршилац дужности писара среза сврљишког;

Димитрије Игњатовић, писар друге класе управе вароши Београда;

Владимир Луњевица, писар друге класе среза таковског;

Милан Мишић, писар друге класе среза јасеничког, округа смедеревског;

Гаја Вукомановић, писар друге класе среза рађевског;

Сима Миленковић, писар прве класе среза млавског;

Никола Миловановић, писар друге класе среза голубачког;

Радосав Шљивић, писар друге класе среза качерског;

Јован Белимарковић, писар прве класе среза љубишког;

Ђорђе Петровић, писар прве класе среза подунавског;

Петар Марић, писар прве класе среза пожаревачког;

Тихомиљ Костандиновић, писар треће класе управе вароши Београда;

Влајко Поповић, писар друге класе управе вароши Београда;

Михаило Ђокић, писар прве класе управе вароши Београда;

Стеван Ј. Васић, писар друге класе среза драгачевског;

Велимир Влајковић, ванредни писар прве класе начелства округа ужичког и вршилац дужности писара среза рачанског;

Љубисав Јаковљевић, писар друге класе среза трнавског; и

Пантелија Драгојевић, ванредни писар прве класе начелства округа ваљевског и вршилац дужности писара среза посавског истог округа, — на основу §. 76. закона о чиновницима грађанског реда, — у интересу државне службе, из ове отпусте.

Указом од 2. јула 1903. године, постављени су:

за писара друге класе Министарства унутрашњих дела, Стојана Томића, писара прве класе среза белопаланачког, по потреби службе;

за писара прве класе среза врачарског, Радивоја Докића, писара прве класе среза пчињског, по молби;

за писара прве класе среза лесковачког, Стојана Павловића, бившег среског писара исте класе;

за писара прве класе среза брзопаланачког, Косту З. Богдановића, бившег среског писара исте класе;

за писара прве класе среза неготинског, са седиштем у Радујевцу, Михаила Б. Јовановића, бившег среског писара исте класе;

за писара прве класе среза трнавског, Николу Матијевића, писара исте класе среза нишавског, по потреби службе;

за писара прве класе среза рађевског, Милију Бранковића, писара исте класе среза мачванског, по потреби службе;

за писара прве класе среза подунавског, Лазара Нешића, писара исте класе среза косаничког по молби;

за писара прве класе среза рачанског, Јована Сјеничког, писара исте класе среза мачванског, по потреби службе;

за писара прве класе среза косаничког, Милана Ђукића, среског писара исте класе у пензији;

за писара прве класе среза левачког, Александра Грујића, писара исте класе среза беличког, по потреби службе;

за писара прве класе среза мачванског, Милована Јосифовића, среског писара исте класе у пензији;

за писара прве класе среза посавског, округа ваљевског, Петра Ђорђевића, среског писара исте класе у пензији;

за писара прве класе среза космајског, Драгутина Марића, писара исте класе среза грочанског, по потреби службе;

за писара прве класе среза беличког, Марка Карамарковића, писара исте класе среза трстеничког, по потреби службе;

за писара друге класе среза масуричког, Ђорђа Коцића, писара исте класе среза лужничког, по потреби службе;

за писара друге класе среза пчињског, Станка Николића, бившег судског писара;

за писара друге класе среза крагујевачког, Милована Јовановића, писара исте класе среза лепеничког, по молби;

за писара прве класе управе вароши Београда, Косту Катића, писара друге класе среза златиборског, по потреби службе;

за писара друге класе среза масуричког Мирка Ивковића, писара исте класе среза нишавског, по потреби службе;

за писара друге класе среза поречког, Драгољуба Новаковића, бившег среског писара исте класе;

за писара друге класе среза расинског, Игњата Ранчића, писара исте класе среза бањског, по потреби службе;

за писара друге класе среза параћинског, Живка Николића, писара исте класе среза темнишког, по молби;

за писара друге класе среза темнишког, Косту Младеновића, писара исте класе среза колубарског, округа београдског, по потреби службе;

за писара друге класе среза нишавског, Антонија Даскаловића, писара исте класе среза трнавског, по молби;

за писара друге класе среза јадранског, Милоша Тодоровића, писара исте класе среза пожешког, по молби;

за писара друге класе среза пожаревачког, Милована Митровића, бившег среског писара исте класе;

за писара друге класе среза пожаревачког, Гргура Бркића, писара управе вароши Београда у оставци;

за писара друге класе среза голубачког, Косту Костића, писара исте класе среза рамског, по потреби службе;

за писара друге класе среза млавског, Саву Јокића, писара исте класе среза јасеничког, округа смедеревског, по потреби службе;

за писара друге класе среза драгачевског, Божицара Радовановића, бившег среског писара исте класе;

за писара друге класе среза моравског, Симу Стојановића, бившег среског писара исте класе;

за писара друге класе среза трнавског, Милана Б. Исавловића, бившег учитеља;

за писара друге класе среза нишавског, Борђа Костића, писара исте класе првостепенног крагујевачког суда, по молби;

за писара друге класе среза лесковачког, Живка Костанџиновића, бившег среског писара исте класе;

за писара друге класе среза јасеничког, округа крагујевачког, Драгомира Илића, бившег среског писара исте класе;

за вршиоца дужности писара среза сврљишког, у рангу писара начелства прве класе, Борђа Јовановића, писара исте класе начелства округа нишког, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза азбуковачког, у рангу писара начелства прве класе, Драгољуба Петаковића, ванредног писара прве класе начелства округа подринског и вршиоца дужности писара среза посавотамнавског, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза јасеничког, округа смедеревског, у рангу писара начелства прве класе, Чедомира Алексића, бившег полицијског писара;

за вршиоца дужности писара среза трстеничког, у рангу писара начелства прве класе, Петра Милићевића, ванредног писара исте класе начелства округа моравског и вршиоца дужности писара среза левачког, по потреби службе; и

за писара прве класе начелства округа нишког, Ивана Лукића, ванредног писара исте класе начелства округа крушевачког и вршиоца дужности писара среза расинског, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза темнишког, у рангу писара начелства прве класе, Драгутина Ивановића, писара четврте класе управе државних монопола, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза колубарског, округа београдског, у рангу писара начелства друге класе, Милорада Тутунџића, ванредног писара друге класе начелства округа београдског и вршиоца дужности писара среза грочанског, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза власотиначког у рангу писара начелства друге класе Војислава Раденковића, ванредног писара друге класе начелства округа београдског и вршиоца дужности писара среза космајског, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза колубарског, округа ваљевског, у рангу писара начелства друге класе; Витомира Николића, ванредног писара исте класе начелства округа ваљевског и вршиоца дужности писара среза посавског, истог округа, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза неготинског, у рангу писара начелства друге класе, Аврама Тодоровића, бившег полицијског писара;

за вршиоца дужности писара среза јабланичког, у рангу писара начелства друге класе, Витомира Денића, писара друге класе начелства округа нишког, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза пожаревачког, у рангу писара начелства друге класе Светислава Матића, бившег писара начелства исте класе;

за вршиоца дужности писара среза загавског, у рангу писара начелства друге класе Петра Иванковића, писара исте класе начелства округа пожаревачког, по молби;

за вршиоца дужности писара среза рачанског, у рангу писара начелства друге класе Николу Радловића, практиканта Министарства унутрашњих дела;

за вршиоца дужности писара среза жичког, у рангу писара начелства друге класе, Петра Драгомировића, практиканта начелства округа пожаревачког, свршеног правника;

за вршиоца дужности писара среза жупског, у рангу писара начелства друге класе, Василија Николајевића, писара исте класе начелства округа крушевачког, по молби;

за писара друге класе начелства округа крушевачког, Лазара Младеновића, практиканта начелства округа крајинског, свршеног правника;

за вршиоца дужности писара среза косаничког, у рангу писара начелства друге класе, Јована Ж. Јовковића, практиканта среза подунавског, свршеног правника;

за вршиоца дужности писара среза грочанског, у рангу писара начелства друге класе, Милана Кондића, ванредног писара исте класе начелства округа београдског и вршиоца дужности писара среза космајског, по потреби службе;

за писара треће класе Управе вароши Београда Данила Тричковића, писара друге класе начелства округа крушевачког, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза мацванског, у рангу писара начелства друге класе, Петра Г. Протића, практиканта Управе вароши Београда, свршеног правника; и

за писара друге класе начелства округа крушевачког, Живка Павловића, практиканта Велике Школе, свршеног правника.

Указом од 1. јула 1903. год. решено је:

да се Јован А. Станојевић, ванредан писар прве класе начелства округа врањског, и вршилац дужности писара среза лесковачког, у интересу јавне службе, — на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, — из државне службе отпусти, с тим да му се у име издржања издаје из државне касе 30% од плате коју је до сада имао.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, П№ 15701 1. јула, 1903. год. у Београду.

РАЗГРУПИСАВАЊЕ ОПШТИНА

Указом од 4. јуна 1903. године, а на основу члана 10 закона о општинама одобрено је решење Државног Савета које гласи:

да се села: Грајевац, Злокућани и Кумарово, у срезу лесковачком, округа врањског, по изјављеној жељи својих становника, одвоје од општине богојевачке, па села: Грајевац и Злокућани придодаду општини јашуњској, а село Кумарово општини мрштанској, у истом срезу и округу.

да се село Доње Бријање, које је до сада било у саставу општине брестовачке, среза лесковачког, округа врањског, по изјављеној жељи њихових становника, одвоји од своје досадање општине и прида општини косанчићској, у срезу јабланичком, истог округа

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, П№ 15675, 4. јуна 1903. год. у Београду.

ЗАКОН

о

О П Ш Т И Н А М А

од 21. марта 1902. године, враћен у живот
уставом од 5. јуна 1903.

3

XI. Надзор државне власти

Члан 141. Врховна надзорна власт над општинама је министар унутрашњих дела, а непосредна надзорна власт над општинама окружних вароши је окружно начелство, а над општинама по срезовима срески начелник.

Над општином београдском непосредна надзорна власт је министар унутрашњих дела.

Члан 142. Државни се надзор простире на све послове општинске власти, који превазилазе самоуправни делокруг њен, а тиче се среза, округа и државе; и на тачно

вршење свију законских прописа и законских наредба државних власти, у колико их општинске власти имају да примењују.

Члан 143. Надзор над општинама врши државна власт по прописима овог закона.

Од овога надзора изузета је чисто судска власт општинских судова, о чему постоје особена законска наређења.

Члан 144. Државна надзорна власт може присуствовати општинском збору али нема право да се меша у рад збора. Но ако би се на збору десили метежи и туча које председник збора не би хтео или могао да утиша, а не би хтео ни распусти збор, — одређени чиновник има права да збор распусти.

Орган власти, који је збору присуствовао, дужан је о радњи збора поднети извештај своме старешини.

Председник општинског суда дужан је увек надзорну власт известити о дану сазива збора и о предметима, који се на збору имају решавати, а тако исто и о свима решењима збора у року од два дана.

Члан 145. Државна надзорна власт има права опомињати и упућивати општинску власт на тачно и законским прописима саобразно вршење послова, и издавати јој у границама закона потребна упутства.

Исто тако државна надзорна власт има право казнити органе општинске власти по прописима овог закона.

Члан 146. У хитним случајевима, који одлагања не трпе а тичу се државних послова или интереса, а нарочито реда и личне и имовне безбедности, ако председник, кметови и благајник не би хтели извршити што им је у дужности, или би оклевали с извршењем, надзорна власт може на рачун одговорних лица одредити свога чиновника, који ће тај посао урадити и његове су наредбе за тај случај обавезне за општину.

Трошак тиме учињен наплаћује се од одговорних лица, пошто рачун о томе прегледа и одобри министар унутрашњих дела, ако нађе да је поступак државне власти уместан.

Члан 147. Ако председник и кметови не би хтели да врше своју дужност или би радили супрот државним интересима, министар унутрашњих дела, на захтев надлежне државне власти, може их својим писменим решењем, пошто претходно од њих узме реч, привремено уклонити са звања.

Председник и кметови, који су овако уклоњени са звања, имају права жалити се Државном Савету у року од 15 дана. Државни Савет решава по таквој жалби као о хитном предмету. Ако Државни Савет нађе да уклањање са звања није на закону основано, уклоњеног председника и кметове враћа државна власт на своју дужност. У противном случају, она их дефинитивно разрешује од дужности. Одбор општински дужан је тада наредити нов избор, најдаље у року од 15 дана, рачунајући од дана решења саветског.

Привремено уклоњене председнике и кметове замењују у њиховој дужности чланови општинског одбора, које одбор изабере, све док се нов председник и нови кметови не изабере.

Министар је дужан у року за три дана послати акте Државном Савету по његову тражењу.

Члан 148. Ако општински одборници и њихови заменици не хтеду вршити своју дужност, или би радили супрот државним интересима, министар унутрашњих дела, на представку надлежне надзорне власти, може тражити од Државног Савета да се, било поједини одборници или заменици, било читав одбор разреши од дужности. Државни Савет решава о том као о хитном предмету.

Ако Државни Савет изрече разрешење, нов се избор мора извршити најдаље у року од 15 дана рачунајући од решења саветског.

Разрешени одбор или одборници или заменици врше своју дужност и даље док се нов избор не изврши.

Рокови и дужности важе као и код члана 147. овог закона.

Члан 149. У Београду и Нишу председник се разрешава у поменути случајевима, по образложеном решењу Министарског Савета, увек Краљевим указом на предлог министра унутрашњих дела.

За остале општинске часнике важе прописи члана 146. и 147. овог закона.

Члан 150. Лица, разрешена од дужности, по пропису члана 147. и 148. и 149. овог закона, не могу бити поново бирана за две године од дана разрешења. Ако би у том времену поново била изабрана, тај избор неће вредети.

Члан 151. Ако збор неће, ма из ког узрока, да бира председника општинског суда, онда општински одбор одређује једнога од чланова суда да врши дужност председника до избора. Ако ни одређени члан неће да врши ову дужност, онда ће је вршити по годинама најстарији одборник све дотле, док збор редовним путем не изврши избор. Ако се ни он не би хтео примити вршења те дужности, онда надзорна власт одређује лице из дотичне општине које ће вршити дужност председника. Ну одређено лице мора имати сва својства, која се овим законом траже за општинске председнике.

Члан 152. Непосредна надзорна власт задржаће од извршења оне одлуке збора, одбора или општинског суда, које би биле противне законима и законским уредбама, образложеним решењем и с позивом на прописе законске. Ну ако би се овим одлукама збора, одбора или суда општинског вређали само интереси или права појединаца, онда их може надзорна власт на показани начин задржати од извршења само по њиховој жалби, у законом року поднесеној.

По жалбама ове врсте непосредна надзорна власт дужна је донети своју одлуку у року од петнаест дана пријема жалбе.

Ако је задржана одлука збора, надзорна власт шаље по службеној дужности ствар министру унутрашњих дела, у року од 5 дана, који или поништава одлуку надзорне власти или спроводи ствар на решавање Државном Савету.

Закључци и одлуке општинског збора, одбора или суда извршени су, ако државна власт, најдаље за 15 дана од дана пријема закључка или одлуке, ствар не реши и општински суд не извести.

Члан 153. Радња збора не може се поништити само с тога што су на збору гласали они који немају право гласа, ако њихов глас није од утицаја на резултат гласања.

Члан 154. Непосредна надзорна власт може у свако доба прегледати рад, касу и рачуне општинског суда, а дужна је то свагда учинити, кад то затражи који кмет или најмање три општинска одборника, или најмање 20 грађана који имају право гласања, а докажу вероватноћу да ће се прегледом изнаћи злоупотребе.

Кад се преглед врши по захтеву грађана, онда ће прегледу присуствовати и два грађанина, које изберу они што су преглед тражили.

Трошак око тога учињен плаћа руковалац касе, ако се прегледом каква злоупотреба нађе; а кад су преглед тражили грађани, кад се не нађе кривица, трошак ће они платити.

О прегледу ће се начинити записник, који ће потписати сва лица која су прегледу била присутна.

У записнику ће се забележити је ли све у реду; а ако није, због чега и шта није у реду.

Осим тога у записнику ће се забележити, ако је све у реду нађено, да ли је било основане сумње за неправилности или злоупотребе.

Записник ће се одмах завести у деловодни општински протокол и чувати у архиви дотичне општине.

Члан 155. Ако општински одбор, ни на поновну писмену опомену општинског суда или надзорне власти, неће да реши предмет који су му упутили општински суд или надзорна власт, а он је за то био надлежан, надзорна ће власт тај предмет упутити на решење надлежном министру, противу чијег решења има места жалби Државном Савету.

Члан 156. Све одлуке надзорних власти, донете по овом закону, морају бити образложене и основане на законским прописима.

(Свршиће се)

Предубеђење у суђењу једног естрашног злочина

Пре неког времена у Француској је наступио епизод страшног и тајанственог дела, које је извршено још 1898. и чији су главни виновници остали још неоткривени. То је дело поучно између осталог још и за то што показује на какве странпутице могу завести правосудје у напред утврђене мисли и преуверења, код његових вршилаца, што их наводи да сакрију очи пред стварношћу и да траже кривицу тамо где ње нема.

У Понс-Ла-Калм, око Изеса у Француској, живела је на усамљеној ферми г-ђа Демаре де Вокроз, са сином од педесет година и служавком Маријом Лопије.

Поред све дубоке старости (госпођи де Вокроз било је седамдесет и осам година), старица се одликовала великом енергијом, и сама је управљала својом кућом и свима својим стварима и пословима. У орману

који је био у њеној соби, она је чувала новац, који је добијала од продаје сеоских производа, и распоређивала је приходима с ферме по своме налажењу.

Једно јутро, син госпође де Вокроз, ушавши код матере у спаваћу собу, да је поздрави, нађе је мртву. На несретној старици видело се да је удављена. Фијоке у орманима и столовима биле су извађене, врата од великих ормана отворена и све што је било у њима било је разбацано. Дошавши себи од ужаса при погледу на све то, г. де Вокроз пошао за кмета и за жандарме. Сви они дотрче и приступе испитивању младе служавке. Њена соба била је до собе њене госпође и водила је у њу. Постојећа њена соба била је одвојена од постеље убијене старице само једном танком преградом, и поред свега тога служавка је тврдила да ништа није ни видела ни чула.

— Јесу ли била затворена сва спољна врата у очи тог јутра? Јесу. Али ипак она је признала да је у десет часова у вече отворила врата, која су водила у дворште да би отишла да спреми рубље, пошто га је сутра требало прати.

— Зар тако доцкан?

То објашњење изгледало је подозриво. Жандарми навале с питањима на ту младу девојку.

Она је свршила (тим што је изјавила, да је у три сата у јутру разговарала с њом њена газдарица и да је у то исто време неки човек, који је, како јој се чини, био син газдаричин (у соби је било мрачно и она га је само чула, а није га видела) пришао њеној постељи и рекао јој: Ја ћу да прођем у собу госпођину, а ако ви о томе будете причали, ја ћу казати да лажете. Више она ништа не зна, за то што је одмах засијала.

Поред све чудноватости и неодређености тога одговора, одмах су ухапсили сина убијене, Фернанда де Вокроз. Он је неколико дана протестовао, наводио је доказе у своју заштиту, кад се не би нимало узела у обзир та околност што је он педесет година био најисправнији и најоданији син^{*)}, то сами факти показују сву лаж окривљења. Ону фразу „ја ћу казати да лажете“ она је исказала речима, које употребљавају у том месном дијалекту, а којим де Вокроз не говори; и већ та једна ствар доказује да Марија Лопије говори неистину. Али осим тога претрес, који је учињен одмах тада, доказао је његову невиност: у једној прегради ручне торбе, где је покојница чувала новце нашли су изјаву коју је потписао де Вокроз, у којој он признаје да једно имање од 110 000 франака, купљено на његово име, припада по закону његовој мајци! Да је он убица, зар он не би уништио ту изјаву! Сецирање тела покојнице такође је показало лажност исказа слушнице. Убиство је извршено не у три сата у јутру, као што је она уверавала.

„Покојница — говоре експерти, — вечерала је у седам часова у вече и стање хране у желудцу непобитно доказује, да

је убиство извршено било између десет сати и пола ноћи.“

На несрећу за г. де Вокроза судски чиновници били су проникнути мишљу да имају посла са „врло препреденим зликовцем.“ Њих је бунило то што намештај није био поломљен, него је све било отворено кључевима покојнице, и они су били уверени да је само матероубица могао дограбити кључеве. Увргивши себи у главу да је материнско старање морало бити несносно педесетогодишњем сину, они су сматрали за комедију све његове протесте и гледали су препреденост у свему, што је могло служити њему за оправдање. Они су налазили да је његов говор сувише уверен, да му је поглед сувише спокојан. Краће рећи он се никако није подударао са оном идејом, коју је судски иследник у Исесу створио себи о невином сину, који је окривљен за матероубиство. Пошто у његовом присуству Марије Лопије није смела понављати своја окривљавања и плакала је, оборивши главу, то су њега окривљавали за то што је заплашио ту јадну девојку. У једној соби нашли су записку, детињасто написану, у којој су нашли као мигове на неку zgodну ствар. И не гледајући на неписменост те забелешке, или боље рећи, услед неписмености, њу су приписивали де Вокрозу; да је то лукавство од његове стране, да је он нарочито то написао неписмено, да би судије навео на заблуду.

Али шта је било с новцима и драгоценостима његове матере? Кроз десет дана један део њих био је нађен. Дезнавши за тај злочин старији брат окривљенога, Шарл де Вокроз дође у Сен-Понс да сахрани матер и дозна да му предстоји нов посао: да спасава брата од ешафота. На то је он потрошио све своје време и имање.

После неког времена он се овако изразио: — Да би заштитили нашу част и осветили нашу матер, ми смо за две године са свим пропали.

Шарл де Вокроз паралелно с ислеђењем, које је водио државни иследник, који је окривио његовог брата, прадужио је друго ислеђење у заштиту брата. После неког времена њега наведу на траг неке скитнице, којег су видели у очи убиства у Сен-Понсу и који је другог дана, у Сен-Назеру, малом селу једном, које је удаљено четири километра од Сен-Понса, размену прву банкноту од 50 франака; тај човек сео је тога дана на железницу, која је полазила за Лион, и платио је за своје место другом банкнотом од 50 франака. Најзад у његовим рукама видели су златан сат на црној врвци. Међутим син убијене жене одмах по убиству објавио је да је нестало златног сата и банкнота. Али ни такав доказ невиности још није био довољан иследнику. Он је и даље водио ту ствар по окривљењу де Вокроза. Он је мислио да скитнице нису могле украсти драгоцености и новце, пошто је он успео да их стрпа на какво било тајно место, и на основу те хипотезе он је држао своју жртву још два месеца у затвору. Али најзад „из оскудице ма каквих доказа“ де Вокроза пуште на слободу тако исто као и Марију Лопије, која је неколико пута мењала свој исказ и говорила између осталог да је газ-

дарицу убио њен љубазник Јоаким Одбер, који је служио на имању као надничар и кога је она оне ноћи кад ће се десити убиство, пустила к себи, отворивши за њега у вече врата, која је затворио њен син. И сам Вокроз сматрао је Одбера за убицу, али сумње на њега нису се оправдале. Марија Лопије, — која је умрла за време парнице и доста загоњеном смрћу — тргла је натраг све своје исказе. Изјава о ослобођењу де Вокроза била је састављена пре него оптужни акат. Ево нека места из тог чудноватог документа:

».....Узимајући у обзир што није било никаквог нереда у собама, где је све било на свом месту, што показује да је разбојник радио методично и уверен да му неће нико сметати; узимајући у обзир да пси, који су обично лајали, те ноћи нису лајали; узимајући у обзир да на намештају нема никаквог трага прегурања и рушења и да је тешко страном човеку да се нађе у многобројним кључевима, који су се нашли у соби убијене жене; узимајући у обзир, што се из тога може закључити да то није била крађа него ситуација крађе, да би се навело на мишљење да је тај преступ извршио сасвим стран човек; узимајући у обзир да се окривљени одликује ниском моралношћу; да је он због лењости, малодушности и немања осећања сопственог достојанства, пристао да остане код матере и да проводи жалосни, ропски живот узимајући на се послове сваке врсте, као што су да намешта постељу матери, да готови јело; што се је он толико понизио за то што је, како је он говорио, морао јести, пити и пушити колико год хоће; узимајући у обзир да он није имао никаквог личног имања и да је он знао да га је мати лишила по закону наслеђа¹⁾; узимајући у обзир да се је он због лењости осећао неспособан да стресе матерински јарам.....; узимајући у обзир да су све то важне ствари, које су негодне за сина; али, узимајући у обзир да те ствари нису поткрепљене никаквим материјалним доказом, а ум се колеба да призна такав преступ, као што је матероубиство, и да би требало, ради утврђења таквог преступа, материјалних доказа или формалних сведоцаба; узимајући у обзир да постоји сумња, која треба да иде у корист окривљенога..... и тако даље.....“ (Наставиће се)

ДРУШТВО ЗЛОЧИНАЦА

из мемоара М. Горона

2

На његовој кошуљи нађоше трагове од крви, а окрвављени му нож лежаше на столу комесаревом; но он одрицаше и престано говораше: „Ја јесам допов, то је истина. Али никад никог нисам убио.“

Али немајаше среће. Чим га је Розинхол изблиза видео, викну: „Шта врага, па то је Јосиф, галијанац.“

Ну сад се сетих. Пре кратког времена ухапсили смо једну целу дружину злочинаца, коју зваху „дружина од Патена,“

¹⁾ Изгледало би да само та једна околност већ одклања сумњу од Вокроза да је он убио матер, услед њене потпуне бесмислености.

^{*)} Као што ћемо даље видети жеља да се пошто по то окриви тај син који ни у чему није био крив заводио је тако далеко да су му судије ставили у кривицу и то што је он био тако покоран син својој матери.

У с тога што су њихов злочин вршили већином у овом крају, где сам био као полициски комесар. Око петнајест чланова ове дружине беху послали у Кајену и Нову Каледонију; само један члан ове дружине бејаше измакао и у пркос свеколиком труду не могасмо га пронаћи. То беше „Јосиф, талијанац,“ као што беше назван. При свем том човек не хте признати и тврђаше, да су му нож предали неки другови које је био задесио; и његова кривица није, ако су га на тај начин увукли у какво дело. А што се тиче познанства од стране Росињола слеже раменима и рече: „Полициски шпијуни познају цео свет; ти се страшно вараш мој драги.“

Тек што приспесмо полициској префектури посласмо човека у антропометриско одељење, где је врло брзо пронађена цедуљица са његовим описом. Показаше му слику Јосифа Алорта, једног врло опасног зликоваца, кога је једном Росињол ухапсио и који је више пута апшен. Кад је видео да је познат, призна да је то он.

„Врло добро, то је моја личност; па шта даље?“

Оставимо га до сутра дан да се кисели, по полициском изразу и одведосмо га за тим до куће, где је леш не додирнут лежао. Јосиф издржа ово суочење са највећом хладноћом.

„Гром и пакао“ рече посматрајући леш, „овога су лепо успремили. То је чист посао био.“

Он одрицаше са дивљом енергијом да је суделовао при овом убиству, и тврдио је, да се он налазио на улици, кад му повише људи, који он не познаваше, дадоше везу са стварима које он носаше као и нож који је код њега нађен.

Иследни судија примети му са највећом мирноћом, да су му ови искази и сувише неистинити, на што талијанац даде другу изјаву, која до душе није одговорила целој истини, али јој се већ приближаваше.

Сви злочинци имају обичај, да на овај начин праве почетак кад се увхвате. Они признају само поједине делове истине, и сматрају за част да се боре са судијом. Ову борбу напуштају тек онда, кад већ немају никаква изгледа, да ће заварати иследног судију.

„Добро, ја ћу вам испричати истину,“ примети талијанац обичним изразом злочинца, кад се спрема, да избаци какву крупну лаж, којом се надају да ће судију преварити, „ја нисам имао удела у злочину, но сам само чувао стражу. Ова је ствар овако текла: нашао сам тројицу, којима име не знам, и рекоше ми: „Друже, можемо добро пазарити ако похарамо једну кућу која није настањена.“ „Добро слажем се одговорих.“ Затим они уђоше у кућу, а ја сам остао напоље да чувам стражу.“

А крвави нож и крваве мрље на твојим хаљинама? упита Гиљо.

„Ја сам им мој нож узајмио,“ рече талијанац, и „не знам шта су с њим радили. Мрље на хаљинама су од крви, која ми је из носа ишла.“

У париском лупешком сталежу постоји једна циничка наивност и скоро детиња невештина, која олакшава судијама њихов задатак. Увек кад год је ствар око једне дружине лопова или убица, иследни судија

може врло често употребити једну корисну методу, која је постала скоро традиционална.

Ми смо врло добро знали, да се талијанац није могао само тиме задовољити, да чува стражу, већ да је без икакве сумње имао удела у злочину. Господин Гиљо познавајући „кухињу“ полициску сигурности и знајући да у оваквим приликама моји агенти велико искуство имаћаху, предаде ми Талијанца.

Узалуд сам му престављао, да он на тај начин само свој положај погоршава, ако би хтео прећутати имена саучесника, које он насигурно зна полициску ће их сама и без тога дознати. Ми смо већ познавали индивидуе с којима се он дружаше и према томе је наше поље рада било уско ограничено.

„Не“ рече Талијанац, „ја нећу да издам моје друштво. Ја нисам издајник.“ Али ипак му се за време саслушања измакло из уста, да он неће дозволити да се и један осуди који није у томе крив. Ова ми је примедба била од неочењиве вредности, јер ми она издаваше карактер зликоваца, који до душе и ако је био способан за сваки злочин ипак имађаше добре осећаје.

Полицајац, који хоће да с успехом врши своју дужност, мора да узме у обзир добре осећаје индивидуа, с којима има посла, исто тако као и хрђаве.

Талијанац ми је сам нехотично дао срество, на који начин да откријем његове саучеснике. Кад сам прегледао акта овог злочинца, који је већ више пута био осуђиван, приметих, да између њега и фамилије извесног Тониа, постоје добри односи, да је Талијанац требао да се ожени његовом сестром и да су се узајамно потпомагали.

Ухапсити једног невиног, да би се пронашли кривци, многи држе за недозвољено и пребацују полицајцу, што се таквим срествима служи; но нигде у свету нема апсолутне добротe и хрђавости, и „невине,“ које у оваквим приликама хансе, обично нису тако непрекорне, безпорочне личности; такве су се личности већ једном упознале са апсаном.

Тони тако звани „бик“ бејаше познат као куплер у кварту Лавиље. У крчми где је он сваки дан играо своју омиљену игру маниљ*) долазио је у додир са друговима који су и полицајцу познати били. — Кателаном т. зв. мајско цвеће, Едуардом од Монтмарте и са Томом званим неустрашимим. Целој овој поштеној дружини није ништа стало до тог, што ће један дан провести у депоу.

Ухапсим дакле Тониа и суочих га са Талијанцем. Овај чим га спази повика разљућено, да Тони нема никаква удела у овој атери.

„Буди миран“ приметих му, „то је твој друг!“

Још нешто! Сваки шеф сигурности мора, ако саслушава извесну класу париских злочинаца, међу собом да тика, као да су то улична деца, иначе му цео ауторитет у томе пропада. Ово изгледа мало чудновато, али је цела истина.

*) „Маниљ“ игра карата која је врло омиљена код париског нижег сталежа.

„Ви знате врло добро“ објашњаваше Талијанац, „да је Тони невин, и он ће моћи доказати своју невиност.“

Али Тони није био задовољан. У овом злочиначком свету влада велико међусобно неповерење и с тога изгрди Талијанца, кога је кривио што је он ухапшен. Затворић Талијанца у његову ћелију и узех Тониа на саслушање.

Овај није имао удела у злочну, као што сам то већ унапред био сигуран, али је о њему знао. Он је шта више у једној крчми од Лавиљеа очекивао повратак дружине са крађе, па је се вратио тек око 10 сахата у јутру кући, врло узнемирен, што му се још нису вратили другови.

„Тим горе за тебе младићу,“ приметих ја. „Ја морам од тебе или од Талијанца дознати имена саучесника; ако их ти не кажеш то ће он морати учинити. Ја ћу те овде задржати; у осталом ти си целу ову ствар одао и спремио.“

Друго суочење двојице злочинаца било је врло драматично. Талијанац оста при његовом ћутању, и Тони га узалуд преклињаше, да каже истину. Напоследку се Тони разљути и рече му: „За све услуге које ти је моја фамилија учинила, твоје је понашање срамно. И пошто врло добро знам, да сам невин, ти ме не смеш оставити и даље ухапшеног.“ „То имаш право рече Тониу. И ја сам се заклео, да нећу оставити ниједног невиног да лежи у затвору. Господине Гороне, пустите Тониа на слободу; он није ни мало у овој атери умешан а за то ћу вам казати: главни је кривац мој друг звани једноруки, и више ништа нећу да вам издам.“

„Једноруки,“ то беше само надимак и талијанац је тврдио, да му не зна право име; али и то беше довољно, и по надимку је полицајац у стању да пронађе правога човека међу париским злочинцима. По кад што исти надимак имају два и три зликовца, — ја сам три таква познавао, — па ипак је лако да се пронађе прави кривац.

Један агент, који је био присутан, примети, да су управо прошле ноћи ухапсили једног човека, који се звао „једноруки,“ а ухапшен је при патролисању у кварту Лашапел.

Што брже могах стрчах низ степенице, јер врло добро знаћх, да оне индивидуе, које су ухаћене при патролисању обично не остају дуго у депоу. Кад сам упитао апсанцију да ли је још „Једноруки“ у депоу, одговори ми, да он није више ту. Тек што је био пуштен на слободу, али да се пре неколико секунада овде налазио.

(Наставиће се)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Многи општински писари учинили су овака питања, а један пише ово:

„Поводом промене Устава и закона о општинама, настали су избори општинских чланова у целој земљи.“

Изборима ових претходи састав бирачких спискова неазбучних и азбучних.

Од правилног састава ових спискова, зависи и правилност општинских избора.

Јер, ако се погрешним радом одузме гласачко право грађанима, онда не само што се

врећа право појединаца, него се подрива вера у готовост свију фактора, да се једанпут осигура и право већине и слобода мањине.

Погрешке се, пак, ове могу учинити из двојакних узрока — или што се тако намерно хоће, или што се може погрешити.

Решен да најсавесније израдим ове спискове, ја ево одмах наилазим на питање: ко има право гласа јер и Устав и закон о општинама, нису до ситница јасни у својим одредбама о овоме питању.

Да не бих, дакле, погрешно, ја молим Уредништво да ми изволи дати објашњење:

1, мора ли сваки платити порез за прошлу годину, па да стекне право гласа, као што прописује чл. 32. закона о општинама?

Ово се питање намеће због тога, што у Уставу, а у одредби, која одређује право гласа на општинским изборима, не стоји опредељено, да порез мора бити плаћен, а у прелазном опет наређењу стоји: да општински закон важи у онолико, у колико није противан Уставу;

2, има ли право гласа онај, који није потпуно измирио прирезе: школски, војни, окружни, општински и т. слично; и,

3, кад непосредни порез старешине задруге не износи потпуно 15 динара, ако се ту не дода и лични порез задругара, да ли који из те задруге има право гласања?"

На ова питања одговарамо:

1, Говорећи о томе, ко има право гласа на општинским изборима, Устав, истина, не вели, да порез мора бити плаћен, па да неко има право гласа, али то је питање регулисано законом о општинама, који је изашао из Устава, као основног закона.

Ова одредба не противи се ни мало Уставним одредбама, јер одговара ономе принципу, да уз права иду и дужности, које претходно треба испунити.

Истина, у изборима посланика одступљено је од овога принципа, али код избора кметовских законодаваца је остао при поменутом принципу.

Да је он свесно и намерно тражио испуњавање дужности према држави, па да се онда стекне право, налазимо потврде и у томе, што су у Уставу од 1888 год. биле исте одредбе које су и данас, па је и овдашњим законом о општинама тражено, да се прво плати порез за прошлу годину, па тек онда стекне право гласа.

Према овоме, нико не може имати право гласа на општинским изборима, докле не плати порез за прошлу година односно полгође.

Пошто Устав, говорећи о праву гласа на општинским изборима, помиње само порез и чисто државне прирезе у 75⁰/₁₀₀, који иду као допуна пореза, и њих у опште узима као основу за одређивање гласачког права, онда они и могу једино бити од утицаја на право гласа, а не и остали прирези, који се не могу убрајати у оне основне дажбине, које држављани имају да дају држави.

Ово гледиште није противно ни чл. 32. закона о општинама, који такође замишља само прирез 75⁰/₁₀₀; и

3, Тежња је Устава, да право гласа има свако лице, које плаћа на име порезе и државних приреза 15 динара.

Како су и задруге изједначене са пореским личностима, и у старешини задруге оличена цела задруга, и целокупно плаћање задруге пада из терет старешине. то је са свим право, да у оних 15 динара уђе и порез на личност задругара, па да се према укупној суми одређује право гласа старешине.

* * *

На питање, пак, једног општинског писара одговарамо:

да досадашње општинско рачуноводство, које је прописано у прошлој години, остаје и даље, јер је враћен у живот закон о општинама од 21. марта 1902. године, из којег је оно и потекло.

У осталом, оно није било замењено ни после увођења у живот закона од 1866. године те нема разлога ни покретати питање о томе.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Ноћу, између 27. и 28. јуна ове године непознати лопов, украо је Никодију Ставојевићу, ћерампији из Чачка, једног коња са паше. Коњ је млаке затворено зелене, има 6 година, на врату има жиг — без других роваша. Моле се све полицијске власти, да крађивца и покрађу живо потраже и нађене спроведу начелству округа чачанског, с позивом на Бр. 8680, УБр. 20645.

Едуард Бухтел, пекар из Беча, који је станао у VII кварту, Lindengatte бр. 5., проневерио је 120.000 круна, па је 14. јуна ове године побегао из Беча. Проневерена сума састоји се у конвертованој ренти под № 1540, 5102, 8567, 9385, 9386, 13856.

Едуард је стар 54 године, католичке вере, жењен, висок, крупан, пуна лица, кратке смеђе косе, плавих бркова, има на лицу младеж.

Скреће се пажња полицијским властима, да на Едуардову појаву назе и у случају проналаска спроведу га овој управи гр. Београда с позивом на Бр. 20545.

КРИМИНАЛНЕ БЕЛЕШКЕ И ДОГАЂАЈИ У ЗЕМЉИ

15. јуна Недељко Мајсторовић, чувар ибарског моста утопио се у реку Ибар.

Ноћу између 16. и 17. јуна Трајило Војиновић, из Оснића, среза бољевачког погинуо је. Њега је Трајило Лападатовић, син Лападата Трајиловића, из Оснића, убио секиром, због што је погинули ударио батином по глави оца Трајиловића — Лападаса, а све је било због крађе сукна и других ствари Лападату.

19. јуна око 10 сажати пре подне Сима Ајдаровић, из Виске, среза аријског, враћајући се са кирилицука преко Мораве код Церове утопи се и 20. јуна нађер је мртав на обали реке Мораве. О овоме је извештена његова фамилија и уз саучешће његовог брата Тихомира Ајдаровића, из Виске, сарањен је у општини прилепачкој.

20. јуна жена Светозара Аврамовића из Мале Бреснице у срезу рамском, нађена је мртва у својој кући у пољу у којој је сама живела. Констатовано је, да је рукама удављена од непознатог лица. Истрага је одмах предузета.

22. јуна око 7 сати пре подне убио се из револвера у свом стану Сима Караклајић, мех. из Пожаревца. Метком из револвера ударио се у котлац испод грла, од које је ране издану. Ово је дело учинио због велике оскудице, што тврди његово својеручно писмо које је сам написао и које се код њега нашло. Иследна власт учинила је увиђај којим је утврђено дело самоубиства.

23. јуна погинула је од грома у својој кући Видосава жена Петра Миликића, из Виче, среза драгачевског. Кућа и сво покућанство изгорело је, у кући је било и њено мушко дете од 4 године, но оно је здраво и опашено.

25. јуна Велика удова поч. Ђуре Чешљарца, из Бара, среза ступеничког, оађена је мртва у својој згради. Пошто је Велика дотле била потпуно здрава, сумња се, да није насиро уморена. Одмах је наређена секција и истрага предузета.

ИЗЈАВЕ И ПОРУКЕ УРЕДНИШТВА

Његово Величанство румунски Краљ Карло I. одликовао је уредника нашег листа г. Н. Димитријевића орденом Румунске Круне IV реда за учине заслуге „Полицијским Гласником“ у погледу јавна безбедности и суседној крељевини Румунији.

Нашу сталну рубрику „Поуке и обавештења“ коју смо због промене Устава и закона из неколико последњих бројева изоставили, понова доносимо. У њој ће се и од сада одговарати на сва питања полицијских и општинских органа. Ко буде редовно пратио и поступао по упутствима неће чинити погрешке у званичној дужности.

Полицијским чиновницима који раде на извршењима и не желе да се сачувају од законске одговорности обраћамо пажњу на чланак који ће изаћи у идућем броју. Ово чинимо с тога, што и поред нашег једног чланка о томе у 1899 години, било је много погрешни радњи за које су после осуђивани на плаћање великих трошкова.